

Gesztenye

Közel a mi utcánkhoz, a vasút mentén, van egy csodálatos gesztenyesor, s a végén áll minden játékaim, felfedezéseim színhelye, a kedvenc játszóterem. Elsétáltunk arra a minap, tán akkor is ősz volt. Ugyanúgy zizegtek a színes falevelek: vörös, sárga, barna... Mint apró kis díszek, ültek a bokrokon, mosolyogva, s ha megunták, csak gondoltak egyet, meglövegolták huncut Szélúrfit, és hopp, már lent is voltak az Avarban. Avar! Szinte el is felejtettem már, milyen szép is az, és mi mindent rejt magába! Sün Balázst és hét testvérét, egy furcsa kis ágacskát, bogarat, diót és persze gesztenyét!

Nagy gyűjtő voltam, bizony, talán a legnagyobb! Napsütéses őszi napokon, mint amilyen ez is, Édesanyámmal a szakértők pontosságával jártuk végig a mi gesztenyés utcánkat – s ez bizony akkor nagyon hosszú volt. Tiszteletünket tettük a színes ruhás hölgyeknél, akik – lévén úri kisasszonyok – először fehér és rózsaszín gyertyákkal köszöntöttek minket, s csak később, amint kezdtünk megismerkedni, vették fel szebb-színesebb ruháikat. Először bizalmatlanul méregettek minket, sokat suttoztak, puszogtak egymás között, de mi kitartóan, hűségesen látogattuk őket, végig az egész sort, el a játszótérig. Ott bújt a színes bokrok között, s mindig mosolyogva várt minket. Volt ott minden, amit egy kisgyerek kívánhatott: hinta, csúszda, homokozó. Mégis mindennél izgalmasabb volt a vonat. Nem a kis favasút, hanem a nagy, az igazi vonat! Minden játék félbeszakadt, ha meghallottam a zakatolását és elbűvölve, csodálattal néztem a hatalmas, erős szerelvényt. Ám, amint eltűnt, múló pillanat, újra szedtem a virágokat, levelet, őszi gesztenyét, s hintán szálltam felfelé.

Egy nap azonban, mikor szokásos sétánkra indultunk, meglepetés ért minket. Tovatűntek a csodaszép gyertyák, s helyükre szúrós, zöld kis gubacsok érkeztek. Mint afféle kíváncsi kisgyerek, nem szomorodtam el virágaim tovatűnésén, inkább a gubacsokat vizsgálgattam. Nézegettem, forgattam a szúrós gömböket, míg végül megtaláltam a nyitját, s a burokból előpattant a szelíd, barnaszemű gesztenye. Nincs is nagyobb boldogság a földön, mint amit éreztem én! Immáron büszkén, markomban a kincsemmel, másik kezemmel Édesanyámba kapaszkodva, mentem hazafelé.

Bass Judit 8. b